

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERTIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează ADMINISTRĂȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Centenarul Universității

La mijlocul lunii octombrie 1964, ziarele și revistele din Țara noastră încreștau la loc de frunte un mare eveniment din istoria învățămîntului nostru superior și anume aniversarea a o sută de ani de la înființarea Universității din București, precum și împlinirea a 270 de ani de la începuturile organizării învățămîntului superior în Țara Românească. Acest dublu eveniment din istoria culturii și științei noastre românești a fost subliniat după cuviință — semn al prețurii de care se bucură școala în anii noștri — în diverse forme, ca de pildă printr-o adunare festivă la care a participat și a vorbit Dl Gheorghe Gheorghiu-Dej, Președintele Consiliului de Stat al R. P. Romîne, printr-o sesiune științifică jubiliară consacrată dezvoltării Universității, prin publicarea de cărți și materiale legate de acest eveniment, prin ridicarea de busturi ale unor profesori de seamă, prin dezvoltarea unor plăci comemorative, prin emiteri de timbre etc.

Aceste mari festivități ne dau prilej potrivit să zăbovim și noi puțin asupra acestui eveniment de seamă, asupra trecutului, precum și asupra rostului de astăzi al Universității bucureștene.

Pe locul unde este astăzi piața și clădirea Universității, se afla cîndva mănăstirea „Sf. Sava” unde, în 1694, domnitorul Constantin Brîncoveanu pune prima temelie a învățămîntului superior din București, prin ctitoria sa numită: „Academia domnească de la Sf. Sava”. Încă de la început, la această Academie au predat dascăli cu studii destul de avansate pentru vremea aceea, făcute la Constantinopol, Italia, Franța, Germania sau Anglia.

În 1776 se sporește numărul de profesori pentru unele discipline, iar în 1817 pe lângă matematici, astronomie, fizică, teologie și unele limbi se introduc și științele juridice.

O etapă importantă în istoria acestei școli o marchează venirea lui Gheorghe Lazăr, care subliniază necesitatea unei „Academii cu știință chiar în limba micii sale”, știut fiind că pe vremea aceea limba de predare era alta decît cea romînă.

De remarcat că la această Academie au studiat Ienăchiță Văcărescu, episcopul Chesarie al Rimnicului ș. a., iar mai apoi majoritatea conducătorilor revoluției din 1848 din Țara Românească, ca Nicolae Bălcescu, Ion Eliade, frații Golescu și alții.

În 1862 se înființează: „Școala superioară de științe”, iar în 1863 „Școala superioară de litere”.

Prin decretul din 4/16 iulie 1864 al domnitorului Alexandru Ion Cuza cele două școli superioare menționate, precum și facultatea de drept înființată în 1859 se contopesc și astfel pe locul și în locul grupului școlar de la Sf.

Sava ia ființă Universitatea din București.

Universitatea din București a înscris în cei o sută de ani de existență pagini glorioase, constituind un puternic și răspînditor de cultură și știință romînească, apreciat și peste hotare. Acest fapt a fost subliniat de Dl Gheorghe Gheorghiu-Dej, Președintele Consiliului de Stat al R. P. Romîne, în cuvîntarea pe care a rostit-o la Adunarea festivă consacrată acestei sărbători, din care reținem cuvinte ca acestea: „Centenarul pe care-l sărbătorim acum constituie un prilej de cinstitoare a tradițiilor înaintate ale școlii superioare romînești, de omagiere a celor care au pus bazele acestui lăcaș de învățămînt din București ale cărui începuturi datează încă de la sfîrșitul secolului XVII”.

Astfel, la această Universitate s-au afirmat renumitele școli romînești, ca cea de matematică reprezentată prin Emanoil Bacaloglu, Spiru Haret, Dimitrie Pompei ș. a., cea de biologie ilustrată prin Dimitrie Brandza, Grigore Antipa, Dimitrie Voinov ș. a., cea de chimie avînd în frunte pe I. Istrate și Gh. Spacu, cea de istorie reprezentată prin Nicolae Iorga și Vasile Pirovan, cea de filologie ilustrată de Bogdan Petriceicu Hașdeu și Ovid Densusianu, cea de științe juridice reprezentată de Gh. Costaforu — primul rector al acestei Universități — și Nicolae Titulescu, precum și cea de medicină reprezentată de savanți de seamă ca: Victor Babeș, Carol Davila, Gheorghe Marinescu, Ioan Cantacuzino ș. a.

O dezvoltare deosebită a cunoscut Universitatea din București după eliberare, în ultimii 20 de ani, cînd numărul cadrelor didactice și al studenților s-a înmulțit de mai multe ori, iar numărul facultăților a sporit potrivit cu nevoile actuale ale economiei noastre naționale. Cîteva date sînt grătore în acest sens. Astfel, Universitatea bucureșteană are astăzi 12 facultăți cu 56 de secții și grupe de specializare. Față de 438 cadre didactice și 6478 studenți cîți au fost în anul universitar 1948—49, în anul universitar 1963—1964 numărul cadrelor didactice a crescut la peste 1.200, iar al studenților la 13.400. De remarcat că tot în acest an, 1963—1964, au urmat cursurile Universității tineri din 37 de țări ale lumii. Trebuie să menționăm și aceea că față de 0,75% bursieri, cîți erau în 1937—38 — astăzi aproximativ 70% din studenții Universității sînt bursieri. Savanți de seamă ilustrează și astăzi catedrele Universității din București, mulți dintre ei făcînd parte din diverse organisme științifice și culturale internaționale.

Așa se face că la festivitățile centenarului au luat parte reprezentanți a 60 de universități, din toate părțile lumii, de la cele mai vechi, ca cea de la Bologna (fondată în 1075) și Cambridge (1284), pînă la noile universități ame-

ricane și africane, de la unele mai apropiate ca cea din Moscova, pînă la cele mai îndepărtate, ca cele din Bombay, Pekin sau Tokio — cu toții aducînd omagiul lor Universității noastre din București. Astfel, reprezentantul celei mai vechi universități din Europa a mărturisit că „Universitatea din București din punct de vedere științific este la nivelul celor mai bune din Europa”, iar rectorul Universității din Moscova a declarat: „Avem un mare respect pentru știința, cultura și arta D-Voastră”, ca să dăm numai două exemple.

Sărbătorirea centenarului Universității din București a însemnat, așadar, un popas de seamă în drumul pe care această Universitate ca și celelalte Universități din Țară îl au de parcurs în cultivarea și afirmarea pe mai departe a științei, culturii și artei noastre naționale.

Gh. PAPUC

Pentru sănătatea poporului

Ridicarea nivelului de trai, material și cultural, al oamenilor muncii în anii puterii populare, se reflectă și în realizările din domeniul ocrotirii sănătății. Căci cea mai potrivită asigurare a sănătății este traiul mai bun, care corespunde nevoilor organismului și perscripțiilor igienice. La aceasta s-au adăugat mijloacele sanitare de prevenire a bolilor și de tratament. În felul acesta se explică faptul că vîrsta medie a crescut de la 42 ani la 66 ani și că țara noastră figurează — și pe planul asigurării sănătății — printre țările cele mai dezvoltate. R. P. Romînă a lichidat tifosul exantematic și malarial. Avînd un medic la 700 locuitori și un cadru mediu-sanitar la 300 locuitori, ea ocupă un loc de frunte între celelalte țări. De la 8.000 medici în 1944, am ajuns la 27.000 medici în 1964, care au la dispoziție mijloace sanitare moderne. De la 34.000 paturi de spital în 1944, am ajuns în 1963 la 180.000 paturi.

Asistența medicală este gratuită.

Dezvoltarea industriei noastre farmaceutice a făcut posibilă satisfacerea nevoilor interne și de export și reducerea treptată a prețurilor medicamentelor. Din 1952 s-au efectuat șase reduceri de prețuri. Se dă bătălia și împotriva bolilor de inimă, reumatice și a cancerului. Capacitatea stațiilor balneo-climaterice a fost mărită. În fiecare an tot mai mulți oameni ai muncii își petrec concediile la mare sau la munte, în diferite stațiuni.

O atenție deosebită se acordă îmbunătățirii condițiilor de locuit, prin construirea de noi apartamente, extinderea canalizărilor, îmbunătățirea alimentării cu apă a orașelor, electrificarea satelor, etc. Acestea sînt tot atîtea elemente, alături de altele, care arată marile progrese realizate de poporul român, care își făurește o viață din ce în ce mai bună și mai sănătoasă.

M.

De la conferința Nyborg IV

Indrumarea Mintuitorului Iisus Hristos, ca toți să trăiască împreună ca frații, s-a realizat între primii creștini (Fapte 2, 44). Dar cu timpul s-a impus o divizare pentru simple interese personale umane. De aceea în vremea noastră se pune foarte accentuat problema coexistenței pașnice în lume.

Cu tema aceasta specială se ocupă în deosebi Conferința Bisericilor Europene, numită și „Mișcarea de la Nyborg” din Danemarca, începând încă din 1959 și punind în centrul preocupărilor ei principiul contactelor reciproce între Est și Vest. În acest scop s-au ținut conferințele plene din 1959, 1960 și 1962 la Nyborg, cu număr tot mai sporit de participanți. În fine, între 5 și 9 octombrie 1964 s-a ținut conferința Nyborg IV, însă nu în localitatea cu același nume, ci pe bordul vasului danez Bornholm. S-a zis că a fost primul sinod interconfesional pe un vapor, cum nu a mai fost încă în istorie.

Tema principală se referă la: „A trăi împreună pe continente și ca generații” și au participat la întrunire 220 delegați, observatori și oaspeți din 23 de țări europene. Din partea Patriarhiei Române au participat: I. P. Sf. Mitropolit Iustin al Moldovei și Sucevei, P. Sf. Episcop Visarion, vicar patriarhal și Profesorii I. G. Coman, Gh. Moiescu și M. Șesan de la Institutul teologic ortodox, precum și episcopul reformat Alexandru Buti de la Oradea. Din partea oficialității daneze a participat d-na ministru a Cultelor Bodil Koch.

Sedința a fost inaugurată la 5 octombrie de către episcopul reformat olandez Egbert Emmen. A urmat apoi salutul din partea Consiliului ecumenic al bisericilor de la Geneva rostit de secretarul general Vissert Hooft, care a urât conferinței succes, pentru a putea depăși problemele locale și a trece neapărat la cercetarea celor europene, spre rezolvare comună. În acest scop s-au asociat și rugăciunile de seară, susținute de pastorul R. Giscard de la Taize-Franța, cu ectenii pentru pace, colaborare și înfrățirea tuturor.

Orele biblice din următoarele zile, prezentate de teologul ceh prof. J. Souček, aveau scopul să pregătească atmosfera sufletească pentru temele sesiunii, pornind de la faptul scripturistic de potolire a valurilor mării prin Mintuitorul Iisus Hristos (Mat. 8, 26 și 14, 24).

Primul referat principal l-a susținut prof. L. Joubert din Franța la tema: A trăi împreună pe continente. A subliniat în mod documentat că creștinii europeni trebuie să arate mai multă înțelegere pentru realitățile din celelalte continente, căci azi creștinii europeni nu mai pot fi cuceritori ca alte dăți, ci trebuie să fie înțelegători față de nevoile fraților lor de pretutindeni, pentru că greșelile trecutului, exprimate prin colonialism, trebuie îndreptate și rănilor cauzate de acesta, vindecate.

Al doilea referat a fost prezentat de prof. D. Van Oppen din Marburg-R.F.G., la tema: A trăi împreună ca generații. Avind în vedere chemarea Mintuitorului Iisus Hristos la mintuire adresată tuturor, fără deosebire de generații, creștinii actuali, fiind seamă și de nevoile lumii actuale, trebuie să stăruie pentru colaborarea sinceră și strinsă dintre tineri și cei maturi, căci numai astfel se va putea realiza comunitatea creștină pe drumul mântuirii și se va putea contribui și din partea creștinilor la progresul real al vieții umane actuale.

Discuțiile în plen au fost susținute cu mult interes și aprofundare a problemelor, ca expresie a dorinței generale de a se contribui la realizarea unui pas înainte, în înțelegere reciprocă și comună, toți creștinii având aceleași obligații față de semenii lor de pretutindeni.

Apoi s-au continuat lucrările în două grupe

de discuții, la teme: Obligațiile europenilor față de celelalte continente, prezidată de rev. K. Johnstone din Anglia, și la: Relațiile dintre generații: prezidată de I. P. Sf. Mitropolit Iustin al Moldovei și Sucevei. În acest timp a lucrat și un Comitet de numiri, în care se afla prof. M. Șesan, spre a desemna noii membri în Prezidiu și în Comitetul consultativ.

În plenul conferinței a fost votat apoi Statutul de organizare al Conferinței Bisericilor Europene, care a dat mișcării de la Nyborg și o stabilitate organizatorică, chemând la colaborare: toate bisericile care mărturisesc pe Iisus Hristos ca Dumnezeu și Mintuitor, după cum zice Scriptura și-și îndeplinesc misiunea lor spre mărirea lui Dumnezeu, Tatăl, Fiul și Sfântul Duh.

A mai fost citit și referatul la tema: Bisericile și transformările sociale actuale în Europa, care va constitui obiect de discuții la sesiunea Nyborg V din 1966.

S-a mai hotărât ca pentru ușurarea activității, sediul Secretariatului Conferinței Bisericilor Europene să fie stabilit în Austria, în castelul Mühlegg de lângă Graz, unde pe vremuri, prin 1597, a petrecut marele astronom european Ioan Kepler.

În fine, s-a rînduit prin vot noul Prezidiu de 7 persoane, cuprinzând pe I. P. Sf. Mitropolit Iustin al Moldovei și Sucevei și pe I. P. Sf. Arhiepiscop Alexei din Tallin din Patriarhia Rusă. Apoi în Comitetul Consultativ de 18 membri

au fost încadrați delegații ortodocși: P. Sf. Episcop Emilian Timiadis din Patriarhia ecumenică, prof. L. Pariiski și docent N. Zabolotski de la Academia duhovnicească de la Leningrad și pâr. I. G. Coman de la Institutul teologic ortodox din București.

Intrunirea frățească s-a încheiat cu rugăciunea și meditația însuflețitoare, susținută de P. Sf. Episcop Emilian Timiadis. Și delegații și-au luat rămas bun și și-au zis la revedere, la recepția oferită de Ministerul Cultelor din Copenhaga.

Iată deci câteva informații despre cele realizate la conferința Nyborg IV. A fost o întrunire în care a dominat principiul „împreună-trăirii”, precum la ședințele Conferinței Creștine pentru Pace de la Praga stăpânește principiul „coexistenței”, ca fiecare să trăiască în așa fel ca să fie folositor și semenului său.

Dar cele oferite la Nyborg IV și discutate pe bordul vasului Bornholm nu urmează să rămână închise în dosare, ci ele trebuie cunoscute și aplicate de suflarea creștină pentru a duce la scopul dorit de „a trăi cu toții împreună”. Cuvintele rostite din plin acolo trebuie să vibreze către toate sufletele creștine spre a trezi în ele ecoul gindurilor bune, mai ales când acestea se cuprind și în Sf. Scriptură care zice: „care este omul căruia să nu-i placă viața și să nu iubească lungimea ei și să nu-i fie voia să se bucure de fericire?” (Ps. 34, 13).

Și aceasta se poate realiza numai în comunitatea semenilor, când frații sînt împreună!

Prof. M. Șesan

STIRI

Între 3—13 august 1964 a avut loc la Frankfurt a. Main a 19-a Adunare Generală a Alianței Bisericilor Reformate, care cuprinde 96 bisericile reformate și presbiteriene cu aproximativ 50 milioane credincioși. La Adunarea Generală au fost 400 delegați, între care reprezentanți ai Bisericilor reformate din R. P. Română, Polonia, Ungaria, Cehoslovacia și R. D. Germană. Pe lângă problemele teologice și practice ale Bisericilor reformate, s-a discutat și problema relațiilor dintre Bisericile creștine și a atitudinii față de actualitate. Astfel, s-a declarat că „Alianța noastră este chemată să ia atitudine în lumina Sfinței Scripturi față de problema păcii, pentru împăcarea între rase și între Răsărit și Apus”. În comunicatul Adunării Generale se spune: „E misiunea noastră să găsim, să prevedem și să eliminăm cauzele care duc la război. Biserica trebuie să spună un cuvânt clar împotriva tuturor miturilor, care amenință pacea”. „Biserica trebuie să lucreze pentru dezarmare generală”. Se condamnă deasemenea, discriminarea rasială, afirmând egalitatea dintre rase.

Președinte al Alianței Bisericilor Reformate a fost ales Prof. Dr. Wilhelm Niesel, care a fost prigonit de regimul hitlerist pentru că făcea parte din „Biserica mărturisitoare”, care condamnă hitlerismul.

Între 27—31 iulie 1964 a avut loc ședința Comitetului Executiv al Consiliului Ecumenic al Bisericilor la Academia Evanghelică Tutzing de lângă München (R. F. Germană). Comitetul Executiv a luat atitudine pentru asigurarea condițiilor necesare ca Patriarhul ecumenic din Constantinopol să-și poată exercita liber funcțiunile, importante pentru Biserica Ortodoxă și pentru Mișcarea Ecumenică. Deasemenea s-a pronunțat pentru rezolvarea crizei cipriote pe cale pașnică prin O.N.U. Secretarul general, Dr. Visser't Hooft a anunțat că Biserica Ortodoxă Sîrbă a cerut să fie primită membră în Consiliul Ecumenic al Bisericilor, care cuprinde 213 Biserici ortodoxe și protestante din mai

mult de 80 de țări, cu aproximativ 350 milioane de creștini.

Episcopul luteran al Turingiei (R. D. Germană), D. Dr. M. Mitzenheim, din prilejul împlinirii în august-septembrie 1964 a 50 ani de la izbucnirea primului război mondial și a 25 ani de la începutul celui de al doilea război mondial, a trimis parohiilor turingiene un „Cuvînt episcopal”, în care amintind vinovăția germană pentru declanșarea acestor războaie, cheamă la acțiune ca să se înlăture primejdia unui nou război mondial. „Bisericile din Germania, dar și Consiliul Ecumenic al Bisericilor, Uniunea luterană mondială și de curînd Adunarea pan creștină pentru pace de la Praga au chemat pe creștini la rugăciune și faptă pentru pace. Rațiunea și umanitatea cer tratative, destindere, înțelegere, dezarmare. Îndeosebi noi, germanii, sîntem chemați să acționăm pentru pace prin încredere și tratate, pentru zonă denuclearizată în Europa centrală. Domnul să ne conducă pe calea păcii”.

Acest „cuvînt episcopal”, d. D. Dr. Mitzenheim l-a trimis episcopilor luterani din cele două Germanii, cu îndemnul ca și ei să îndrepte cuvînt de pace către credincioșii din eparhiile lor.

Referindu-se la amintirea celor două războaie mondiale, papa Paul VI a dat — la 26 august 1964 — un apel pentru pace, singura care aduce fericire și bunăstare popoarelor. Pacea însă, nu poate fi temeluită pe puterea armelor nimicitoare, ci pe „înțelegerea reciprocă (între popoare) și încrederea reciprocă și pe spiritul conlucrării spre folosul comun”. Experiența dureroasă a celor două războaie mondiale trebuie să fie un avertisment pentru generațiile de azi și de mâine ca așa ceva să nu se mai repete niciodată.

Aceeași amintire a determinat pe teologul vest-berlinez Dr. Heinrich Vogel să susțină în scris teza că „Germania (cele două state germane) trebuie să devină zonă a păcii”, centru al unei zone a unei Europe centrale denuclearizate. Pentru aceasta e nevoie de rezolvarea problemei

Populația lumii

Populația lumii crește anual cu 63 milioane persoane, ajungând la mijlocul anului 1962 la 3.135.000.000 locuitori, cu o rată medie de creștere de 2,1 la sută. Aceste cifre sînt cuprinse în Anuarul demografic al O.N.U. pe anul 1963, care a fost dat publicității la New York. În ce privește populația diferitelor țări, anuarul subliniază că în R. P. Chineză trăiesc 670 milioane locuitori, în India — 449 milioane, U.R.S.S. — 221 milioane; S.U.A. — 187 milioane, Indonezia 98 milioane; Pakistan — 97 milioane; Japonia — 95 milioane; Brazilia — 75 milioane; R. F. Germană — 55 milioane și Anglia — 53 milioane. Din punctul de vedere al suprafeței, cele mai mari țări din lume sînt în ordine descrescîndă: U.R.S.S., Canada, R. P. Chineză, S.U.A., Brazilia, Australia, India, Argentina, Sudan și Algeria. Avînd 8.613.000 locuitori în octombrie 1962, Tokio rămîne cel mai mare oraș din lume, urmat de New York cu 7.781.984 locuitori în aprilie 1960; Șanghai — 6.900.000; Moscova — 6.317.000; Bombay — 4.422.000; Pekin — 4.010.000; Chicago — 3.350.404; Cairo — 3.418.400.

În anuar se subliniază că această clasificare ar fi diferită dacă s-ar ține seamă că marile centre urbane ca Londra și Paris au depășit mult delimitările lor administrative. „Marea Londra” avînd în acest fel peste 8 milioane locuitori, iar „Marele Paris” peste 7 milioane.

germane prin tratative și convorbiri între guvernele celor două state germane.

*

Președintele Conferinței centrale metodiste, (care a avut loc în septembrie la Leipzig), episcopul Dr. Wunderlich (Frankfurt a. Main) a declarat: „Noi sîntem toți de acord: nu mai trebuie să existe război! Fiecare știe ce ar însemna un nou război. De aceea noi, metodistii, sîntem cu toată inima pentru ceea ce am declarat la toate Conferințele noastre, pentru menținerea păcii”. Ca martori ai lui Iisus, metodistii din toată lumea lucrează pentru pace cu toți oamenii de bunăvoință. La aceeași sesiune a Conferinței Centrale, episcopul metodist american Dr. Raines a susținut coexistența pașnică și a declarat că toată lumea trebuie să fie pentru pace. Într-un timp în care omenirea stă în fața primejdiei de a se autonomiza, e misiunea și a Bisericii metodiste să construiască punți și să contribuie la înțelegere.

*

În vizita, făcută în septembrie 1964 de Sanctitatea Sa Patriarhul Alexei al Moscovei și întregii Rusii, la sediul Consiliului Ecumenic al Bisericilor din Geneva, d. Dr. Visser't Hooft, secretarul general al C.E.B. a caracterizat pe Sanctitatea Sa ca pe „un mare prieten al mișcării de unire” creștină.

S. S. Patriarhul Alexei a acordat dlui V. Hooft ordinul „Sf. Vladimir”. Călătoria S. Sale e prima călătorie în Apus a unui patriarh al Bisericii Ortodoxe Ruse de cînd există această Biserică.

*

Conciliul II Vatican — în a treia sesiune — a aprobat răspunderea episcopatului întreg la conducerea generală a Bisericii. Puterea sa supremă o exercită Colegiul episcopilor în conciliile ecumenice, dar aceeași putere colegială a episcopilor poate fi exercitată împreună cu papa și în afara Conciliului. De aceea se prevede înființarea unui Consiliu al episcopilor.

Conciliul II Vatican a aprobat deasemenea ca credincioșii romano-catolici, în caz de extremă necesitate, să apeleze la preoții ortodocși pentru ori ce fel de servicii religioase.

N.

Vizită la Sibiu

La 22 octombrie 1964 au făcut o vizită în Sibiu la episcopia luterană și la Mitropolia ortodoxă, d. Dr. Marcel Pradervand (Geneva), secretar general al Alianței Bisericilor Reformate și d. episcop Imre Varga (Cehoslovacia), vicepreședinte al Alianței Bisericilor Reformate.

La episcopia luterană, eminența Sa episcopul Fr. Müller, după ce a făcut istoricul acestei episcopii, a spus că credincioșii luterani sînt buni cetățeni ai patriei și că între Bisericile ortodoxă, luterană și reformată din Ardeal există relații de bunăînțelegere și colaborare. D. episcop I. Varga arată impresia profundă ce le-a făcut-o dragostea cu care au fost primiți la București de Prea Fericitul Patriarh Justinian și perspectiva largă a Prea Fericirii Sale despre ecumenism și despre situația și rolul Bisericii în vremea noastră. Din cele constatate la București și la Sibiu, înțelege că aici credința este strîns legată de credincioșia față de patrie și cei mai apreciați conducători ai Bisericilor sînt și buni patrioți.

Biserica Ortodoxă Romînă e prioritară preluțind în Ecumenism ca una din cele mai vii în spațiul ortodox al ecumenismului. Ortodocși, luterani și reformați sîntem strînsi laolaltă pentru că avem aceeași răspundere de slujire.

Felicitați pe reprezentanții Statului român, care pot privi în viitor cu multă încredere.

De la episcopia luterană, oaspeții au venit la Institutul Teologic (ortodox) de grad Universitar, unde îi așteptau profesorii și studenții Institutului Teologic ortodox și ai Institutului Teologic Protestant, secția evanghelică-Sibiu. La programul festiv au fost de față: d. Dr. M. Pradervand, d. episcop I. Varga, Eminența Sa episcopul luteran Fr. Müller, d. episcopi reformați I. Nagy (Cluj) și Al. Buthi (Oradea), P.C. vicar arhiepiscopesc Tr. Belasçu, consilieri ortodocși și luterani, d. St. Iuhász, rector al Institutului Teologic Protestant de grad Universitar (Cluj), d. H. Binder, decanul secției evanghelice a Institutului Teologic Protestant ș. a. Corul studenților teologi, condus de Pr. Prof. Gh. Șoima, a executat imne religioase și cîntece pentru pace și pentru viața cea nouă. P. C. rector Solron Vlad salută pe oaspeții în numele profesorilor și studenților celor două Institute Teologice (ortodox și protestant) și spune că înfîlirile ecumenice anterioare, ca și cea de astăzi, contribuie la unirea dintre cetățenii diferitelor țări și dintre credincioșii diferitelor confesiuni. În țara noastră, unde sînt asigurate drepturi egale pentru toți cetățenii și e garantată libertatea religioasă pentru toate cultele, toți muncesc cot la cot, însuflieși de acelaș elan pentru propășirea și bunăstarea patriei, iar între culte există relații de prietenie și colaborare frățească. Pildă și sprijin, în această privință au primit slujitorii cultelor de la credincioșii înșiși. Așa se explică colaborarea strînsă dintre Institutele Teologice ortodox și protestant. Iar Institutul Teologic Ortodox din Sibiu, în cei peste 150 ani de existență, a cultivat spiritul irenic, de bunăînțelegere, pace, frățietate și bună colaborare cu cei de altă credință.

D. Dr. Marcel Pradervand, secretar general al Alianței Bisericilor Reformate, mărturisește bucuria de a fi azi printre profesorii și studenții teologi din Sibiu, precum ieri au fost printre cei de la Institutul Teologic din București. Ei au avut experiența legăturilor ce unesc Biserica reformată cu Biserica luterană germană la Congresul de la Frankfurt și cu Biserica Ortodoxă Romînă ca oaspeți ai Prea Fericitului Patriarh Justinian. Noi credem în unitatea Bisericii, ne rugăm pentru unitatea Bisericii, lucrăm pentru unitatea Bisericii. Această unitate nu se poate realiza prin revenirea la Roma, ci numai în Iisus Hristos. E nevoie de o înnoire a Bisericii-

lor, ca ele să lucreze pentru pace, pentru dreptate socială. Bisericile din democrațiile populare dovedesc că se poate lucra împreună — chiar dacă nu e aceeași bază filozofică — pentru binele poporului, în mijlocul căruia trăim. Cu cît sîntem mai fideli credinței noastre, cu atît ne și angajăm mai deplin pentru binele poporului și omenirii întregi. Acești tineri teologi să fie creștini adevărați și angajați pentru mai multă dragoste, iubire și adevărată pace.

D. episcop I. Varga, vicepreședinte al Alianței Bisericilor Reformate, aduce salutul dlui decan I. Hromadka, președintele Conferinței Creștine pentru Pace. Mișcarea aceasta a dovedit că Bisericile pot colabora strîns fără a stabili între ele o bază dogmatică comună. Prin conlucrarea pentru pace ne cunoaștem reciproc și ajungem să ne înțelegem mai bine și pe plan bisericesc. „Ecumene” înseamnă globul pămîntesc întreg. „Ecumene” este totodată și unitatea Bisericii. Azi pămîntul e mic. Astfel că participăm la tot ce se întîmplă oriunde. Misiunea Bisericii e de a aduce o contribuție concretă la ceea ce este și trebuie să fie omul. Ecumenismul creștin trebuie să stea în slujba ecumenei — adică a lumii întregi. Cele două sfere ecumenice trebuie să colaboreze, ca să ne putem bucura de o viață tot mai îmbelșugată. Să ducem dragostea noastră către omenirea întrăagă.

La cina ce a urmat, P. C. vicar Tr. Belasçu aduce salutul I. P. Sf. nostru Mitropolit Nicolae și arată că Sibiu a dat pildă de înfrățire între culte. Ortodocși, luterani, reformați, sîntem animați de idealul unității și păcii și mergem, împreună cu forțele progresului, pentru pace și înflorirea patriei.

D. episcop I. Varga, mulțumește pentru salutul transmis de I. P. Sf. nostru Mitropolit Nicolae și arată însemnătatea contactelor personale și a acțiunii concrete în apropierea între oameni, Biserici și popoare. Biserica nu e în lume ca să stăpînească (concepție romano-catolică), ci să slujească acelora pe care Domnul însuși i-a slujit, adică poporului și omenirii.

Exprimă recunoștința și mulțumire pentru mărinimia arătată de statul român.

Eminența Sa episcopul luteran Fr. Müller spune că la noi e un fel de model pentru conviețuirea Bisericilor în spirit ecumenic, pentru că Bisericile sînt legate de Evanghelie și de popor.

D. episcop reformat I. Nagy (Cluj), mulțumește Mitropoliei ortodoxe pentru dragostea frățească și spune că Duhul Sfînt ne cheamă se arăm adînc și să semănăm sămînța roditoare spre binele Bisericilor noastre, spre propășirea patriei și spre pacea tuturor.

Vizita aceasta a prilejuit o nouă mărturie a conlucrării între Biserici — în spirit ecumenic — pentru unitatea lor în Hristos și în slujirea poporului și păcii.

N.

Pe lujerul de gînd...

Pe lujerul de gînd înviorat
Am așezat sărutul dăruirii,
Vreau ram să fiu cu poame încărcat
Să gust toți din fructele iubirii.

Cu frații mei de trudă-aș vrea să fiu
Un pionier pe drumuri către soare
Și cu condei de frumuseți să scriu
A muncii epopoe-noitoare.

Vreau pacea să triumfe peste tot,
Să ardă-n veci ale iubirii ruguri
Și oamenii alături cot la cot
Să strîngă-n piept ai fericirii muguri.

Preot Ștefan Tascianu

Intrarea în biserică a Maicii Domnului

În amintirea Intrării Sfintei Fecioare Maria în biserică din Ierusalim, Sfinții Părinți au așezat sărbătoarea Intrării în biserică a Maicii Domnului în 21 noiembrie, care se numără între cele douăsprezece sărbători mari domnești. După Gherman și Tarasie, patriarhii Constantinopolului, această sărbătoare datează din sec. VIII. Serbarea acestei zile a început a se introduce în Biserica occidentală abia în 1375, iar oficial în toată Biserica apuseană în 1585 sub papa Sixtus V.

Vom aminti aici câteva date din perioada timpurie a vieții Preasfintei Fecioare.

Predania spune că atunci când Preacurata a împlinit un an, dreptul Ioachim a chemat la o solemnitate familială pe preoți, bătrâni, rude și pe cunoscuții cei mai apropiați în care timp a rugat pe preoți să binecuvinteze copilul. Ei au rostit asupra ei rugăciunea: „Doamne părintele nostru, binecuvintează copilul aceasta și-i dă ei un nume slăvit și veșnic în toate neamurile”. Participanții au răspuns: „Amin!” (Așa să fie!)

Când copilul a împlinit doi ani, dreptul Ioachim a hotărât să dedice pe fiica sa lui Dumnezeu și Bisericii, însă dreapta Ana mișcată de sentimentul matern, a rugat ca să mai amâne această închinare cu un an. Părinții spirituali au intensificat mai mult pregătirea fiicei lor, și pe ei înșiși pentru acest eveniment pentru despărțirea de aceea, pe care vreme de 50 ani au cerut-o în rugăciune stăruitoare de la Domnul. „Ascultă fiică, și vezi și pleacă urechea ta și uită pe poporul tău și casa părintelui tău, că a poftit împăratul frumusețea ta; el e Domnul tău: închină-te înaintea lui” (Psalm 44, 12—13). Astfel a prevestit David evenimentul intrării Ei în Biserica lui Dumnezeu.

În sfârșit, a sosit și timpul împlinirii acestei prevestiri a prorocului lui Dumnezeu: să uiți Fiică casa părintelui tău și din Nazaret să fii dusă în templul din Ierusalim.

Tradiția veche istorisește că toate rudele și cunoscuții, vîrstnici și copii, s-au adunat ca s-o petreacă la templu. În fruntea procesiunii mergeau fetele tinere cu lumînări și cântări din psalmi, după care urmau drepții părinți care conduceau pe fiica lor de trei ani, iar după ei mergeau toți ceilalți.

Atunci s-a împlinit prezicerea prorocului, care zice: „În haină pestriță se va duce la împăratul; Aduce-se-vor în urma ei fecioarele, cele de aproape ale ei; Aduce-se-vor cu veselie și bucurie și vor intra în palatul împăratului” (Psalm 44, 16—17).

Această procesiune solemnă a fost întâmpinată la templul din Ierusalim de preoți în frunte cu arhiereul Zaharia. Când au pus-o pe copilă pe prima treaptă a templului au luat de la Ea îmbrăcămintea de călătorie și au îmbrăcat-o în haine albe de sărbătoare. De aci, Ea singură cu lumînarea în mînă, a urcat toate celelalte cincisprezece trepte ale templului de la intrare, pătrunzînd în partea dinlăuntru. Aci, dreptul Zaharia, după insularea Duhului Sfînt, a luat-o de mînă și a condus-o prin templu drept în Sfînta Sfîntelor, unde se afla chivotul Legii, prototipul Maicii Domnului. Prin intrarea în Sfînta Sfîntelor a Preacuratei Fecioare, s-a arătat că se apropie timpul cînd se va îndeplini cu Ea ceea ce s-a prezis de proroci: că dintr-o fecioară se va naște Mîntuitorul. Și s-au minunat toți de un eveniment așa de însemnat: intrarea Pururea Fecioarei în Sfînta Sfîntelor. „Îngerii intrarea cei Preacurate văzînd s-au mirat, cum că slavă a intrat în Sfînta Sfîntelor” — glăsuiesc cântările bisericesti. Astfel s-a petrecut intrarea în biserică a Preacuratei Pururea Fecioare Maria, care

Ea a fost adăpostită în clădirea fecioarelor de lingă templul din Ierusalim. Fetele mai în vîrstă de aci, după binecuvîntarea și îndrumarea arhiereului, o învățau să citească din Sf. Scriptură, rugăciunile și lucrul de mînă. Ea intra în templu de trei ori pe zi pentru rugăciune și preamărea pe Dumnezeu. Aci, s-a întărit cu Duhul Sfînt.

La vîrsta de nouă ani, Preacurata Fecioară, care-și petrecea timpul pe lingă templu, a suportat prima durere din viața Sa, moartea tatălui ei, Ioachim. Mama Ei, Ana, rămînînd singură, cu mai puține griji, și-a părăsit casa, stabilindu-se mai aproape de fiică — în casa văduvelor de lingă templul din Ierusalim, unde curînd a și murit. Fecioara Maria, cea aleasă de Dumnezeu, rămînînd fără părinți, s-a alipit cu inima sa cu mai multă tărie de Dumnezeu, dînd făgăduința de a rămîne pururea fecioară și de a sluji Domnului, pînă în sfîrșit, gata de a îndeplini voia Lui.

Dacă prin sărbătoarea Nașterii Pururea Fecioarei, Sf. Biserică preamărește „începutul mîntuirii noastre”, la sărbătoarea Intrării în biserică se preamărește începutul pregătirii Fecioarei Maria, ca Ea să devină „lăcaș, celui ce s-a născut mai înainte de veci din Tatăl fără stricăciune, spre mîntuirea sufletelor noastre” (stihira sărbătorii). Aceasta este ziua, cînd „chivotul însuflețit, cel ce a cuprins necuprînsul, se aduce

Domnului”. (stihira)

De aceea, inima noastră întîmpină azi cu piozitate și rugăciune deosebită pe Preacurata cea aleasă de Dumnezeu, ca pe o „biserică însuflețită, care se introduce astăzi în biserică lui Dumnezeu” și prin aceasta „prevestește tuturor pe Hristos”. De acum Ea se dedică în întregime lui Dumnezeu, devine, „locașul” Duhului lui Dumnezeu, pregătindu-se să îndeplinească destinația Sa: „...să cuprindă pe Cel necuprîns”, să arate tuturor pe „Nutritorul vieții noastre”.

De aceea Biserica ne cheamă cu aceste cuvinte:

„Veniți toți credincioșii, — glăsuiește Sf. Biserică — să lăudăm, pe ceea ce este una fără de prihană, pe cea mărturisită de proroci, și în biserică adusă, care mai înainte de veci a fost rînduită a fi Maică și în anii cei mai de pe urmă s-a arătat Născătoare de Dumnezeu”. (stihira sărbătorii)

Sf. Biserică, chemîndu-ne să prăznuim Intrarea în Biserică a Preacuratei, prin rînduiala slujbelor sale dumnezeiești, ne introduce în profunzimea tainei acestei sărbători, ne chiamă să intrăm în atmosfera sfîntă pregătitoare a marii sărbători care va urma: Nașterea Domnului, prin care ni se aduce de la Dumnezeu o viață nouă, astfel că în conștiința și inima noastră acest praznic se leagă strîns de marele praznic al bucuriei creștine: Crăciunul sau Nașterea Domnului.

Pr. C. Pistrui

Jubirea creștină

A fi creștin însemnează a fi în relații de iubire cu Dumnezeu, cu semenii tăi, și cu întreaga făptură, pentru că ea te înfrățeste, te solidarizează cu lucrurile, cu plantele, cu viețuitoarele, cu semenii, cu comunitățile, cu Dumnezeu.

Tot ea e aceea care topește egoismul și realizează comunitatea intimă dintre persoanele umane, pînă la dăruirea totală, fiindcă prin însăși natura sa, iubirea însemnează pe de o parte descoperirea sau într-un anume sens, chemarea la existență a persoanei altuia, iar pe de altă parte, afirmarea, voirea ei pentru ea însăși încît putem spune că iubirea creștină este ieșirea din egoism, este lansare sau revărsare a vieții în afară, este deschiderea către altul, este altruism, dăruire, absorbire și transpunere în altul, este împlinirea superlativă a personalității, pe drumul destinului creatural.

Ea este unificarea dintre noi și Dumnezeu, între noi și semen, cu scopul de a trăi într-o comunitate pentru o deplină mulțumire și fericire.

Iubirea creștină este forța spirituală a creștinismului, capabilă să răscolească adînc sufletul și să ne transfigureze în înger strălucitor, descătușînd viața din robia păcatului și a morții. În creștinism iubirea e privită ca vîrtute prin excelență, care cuprinde în ea toate virtuțile. Se poate spune deci că în esența sa creștinismul este iubire, iubirea creștină fiind o vîrtute din care emană alte multe vîrtuți. Ea este „plinătatea legii”, despre care Sf. Apostol Pavel vorbește în una din epistolele sale.

Omul însuși, după învățătura creștină, este rezultatul iubirii; creiat din iubire, se susține prin iubire și e dator să trăiască prin și pentru iubire. Prin iubire noi ne recunoaștem ca frați, egali și liberi, aparținînd aceleiași mari familii, al cărei cap și tată este Dumnezeu.

Ultima expresie a vieții și voinței lui Iisus pe care El ne-o recomandă este tot iubirea. De aproape două milenii ne spune: „Poruncă nouă dau vouă să vă iubiți unul pe altul, precum eu v-am iubit pe voi, așa și voi unul pe altul să vă

iubiți” (In. 13, 34). Aceste cuvinte ale Mîntuitorului Iisus Hristos candelă aprinsă fie inimilor noastre.

Lucian Idomir

Binecuvîntare de Biserică

Duminică, 4 octombrie, a avut loc binecuvîntarea bisericii din parohia Ohaba (prot. Sebeș). Prin strădania credincioșilor și a părintelui I. Mihălțan, biserică a fost innoită cu zugrăveală și s-a introdus în ea curentul electric. Înalt Prea Sfințitul nostru mitropolit Nicolae a delegat pentru binecuvîntarea bisericii pe I. P. C. Pr. arhim. Nicolae Mladin.

După Utrenie, s-a săvîrșit Sfințirea Apei în fața bisericii. Apoi s-a stropit biserică și în afară și înlăuntru. A urmat Sf. Liturghie. Soborul a fost format din: I. P. C. arhim. N. Mladin, P. C. prot. st. I. Langa (Sibiu), P. C. prot. Cantor (Sebeș), C. pr. Sextil Dascăl (Secășel) și I. Mihălțan, C. diacon I. Bolog (Sibiu). Răspunsurile le-au dat corul și credincioșii. După obiceiul locului, pr. prot. Cantor a predicat imediat după citirea Evangheliei, despre credință, arătînd cum credința trebuie să rodească în fapte bune, pentru propășirea patriei și pentru pace. La sfîrșitul Sf. Liturghii, pr. Mihălțan a făcut o scurtă prezentare a vieții acestei parohii și a realizărilor ei, și a mulțumit I. P. Sf. nostru Mitropolit Nicolae, Consistorului arhiepiscopesc, soborului liturghisitor, tuturor celor ce au contribuit la înnoirea bisericii. A adus cuvînt de mulțumire și Departamentului Cultelor și organelor locale de stat.

I. P. C. arhim. Dr. N. Mladin, aducînd binecuvîntarea I. P. Sf. nostru Mitropolit Nicolae, a vorbit despre legătura credincioșilor cu biserică, în care se adună ca să se închine Domnului și să primească darurile Sale cele dumnezeiești. A îndemnat la muncă rodnică, pentru ca ogoarele să dea rod îmbelșugat, spre binele poporului întreg. A îndemnat de asemenea la dragoste și înfrățire, ca pacea și bunăvoința să se întărească pretutindeni. Prețuind vrednicia preotului și credincioșilor, și-a exprimat nădejdea că ei vor munci și în viitor cu mai mult spor pentru înflorirea patriei și pentru pacea a toată lumea.

Participant